

BAJKY Blahouše Voharčíka

To chtěl krtek-
přelstít žabku
a zmocnit se
jejího statku.

A v tom statku,
ó jak prosté,
bydleli by
zahraniční hosté.

Domníval se, že ta žabka,
jinak velmi stará babka,
má žabáka
retardáka.

Tak ten krtek
jenom mrk
a vykrtčil
hlubší vrt.

A tak-
jaká náhoda-
žabce
zmizela voda.

Zapomněl však machýrek,
že už ho maj ve vsi dost,
a tak dostal
na kokos.

A tak žabka-
babka čilá-
zas má vodu.
Veřejnost to ocenila.

Aportuje kokršpaněl,
pevně stiskne zuby.
Sedne - podá zvěř.
Myslivec se chlubí.

Druhý na to reaguje
rozžhaveným železem.
Pes přiběhne - počurá ho,
aportek je donesen.

Třetí podá psovi stovku.
"Doneseš mi svačinu."
Pes nakoupí dobrou baštu,
leč narazí na psinu.

Nechá sváču - vyskočí si,
a jak rád.
"To mi dělá blbec vždycky,
když mu nedám akorát."

Stojí zajíc nad propastí,
smutně kouká dolů.
Lištička-lištička-lištička.
Byli jsme tu spolu.

Medvěd, ten ho utešuje,
"No tak zajdo klídek!"
Stačí chvilka, zajíc brečí.
Medvídek-medvídek.

Zajíc v lese vyřvává,
řve a řve až běda:
"Já jdu na medvěda,
jdu na medvěda!"

Medvěd, jen tak z chlouby,
vylez ze své boudy.
"Já jdu na houby", řve zajíc.
"Jdu na houby!"

Hrabe se želvička
na starý smrk.
Jde jí to pomalu,
má slabý krk.

A když tam vyleze,
chce letět jak pták.
Mává nožičkama,
následuje pád.

Po pátém pokusu
dí stará vrána:
"Ty vole, starouši,
zase ta rána."

Už je as na čase
ať se ptá po otci.
Ať chcem, či nechceme,
nezapřem adopci.

Přijde kůň do baru
a dá si panáka.
Vypije, zaplatí,
nijak se nefláká.

Host, co ho sledoval,
je z toho v šoku.
Koktat z toho bude
aspoň půl roku.

Prosím vás, barmane,
není to divné?
Myslíte, že pije
i někde jinde?

To nevím,
ale divné to je.
Dnes si dal jen jednu,
jindy vždy dvě.

Liška se vrací za luny svitu
hladová do svého bytu.
Když tu z křoví ve stráni.
Zaslechne kokrhání.

Očima zasvítí,
sbíhaj se sliny.
"To bude kohout
a nikdo jiný!"

Do křoví vyrazí
a to se třepe.
Ojetá vyleze,
nohama plete.

Na druhé straně
lišák Fero
vyrazí ze křoví,
otírá péro.

Pryč si to hasí,
do světa hlásí:
"Je to jasné přeci,
musíš znát cizí řeči!"

Na procházce kolem horských ples
potkal koně starý pes.
Hned se na něj začal zubit,
psí uctivostí chlubit.

Dobře ví, že gentlemani
navzájem se slušně zdraví.
Slušně zdraví: "Dobrý den".
Kůň myslí, že je to sen.

Pak si říká: "Je to pravda,
musí to jít ze mě ven.
S tím se můžu všude chlubit,
že znám psa, co umí mluvit."

Sedí vrána nad terénem
na dost pevné větvi.
Zajíc se ptá, co tam dělá.
Takto mu odvětí:

Sedím si tu a machruju.
Když se ti to líbí,
vylez si a machruj taky,
kde orlové sídlí.

Zajíc si tam drze vylez
a machruje taky.
Pod ním hloubka nedozírná,
nad ním už jen mraky.

A tak se to opakuje.
Kuna, liška, prase, každý...
machrujou a machrujou,
chtěj machrovat navždy.

Machrovat chtěl také medvěd,
jenže když se vyhrabal,
větev se s ním ulomila
a tak padal a padal.

Padali s ním všichni machři,
měli děsný strach.
Vrána nad tím křídly mává,
kráká: "Kráky krák!"

"Když machruju,
tak jen právem.
Machrování bez důvodu
musí končit pádem."

Jde zajíc ve fraku,
liška ho vidí.
Myšlenku na oběd
si náhle živí.
Zajíc si toho všim,
povídá lišce:
"Než dojdeš k posedu,
lehce tě ojedou."

To lišku naštvalo,
a tak hned otočí.
A zajíc k náběhům
kořenů zabočí.

Proběhne kořeny,
ne však liška-
chytí se za hlavu
jak v pasti myška.

A zajíc zezadu.
Radostí zaplesá.
"To abys věděla,
že zajíc nekecá."

Ptá se čmelák čmeláka,
proč má zavázaného ptáka.
"Blbě vidím, a tak trefa
není žádná hračka.
Chtěl jsem ojet světlušku,
a vlít jsem na špačka."

Při hodině zoovědy
chce sova po žácích
zásadní údaje
o ptačích zobácích.

Zajíc jménem
Tonda Novák
neví, nač má datel
dlouhý tvrdý zobák.
"Na co asi blbečku?
Ty máš rozum v čudu!
To, aby si při dlabání
nenamlátil hubu!"

Stará koza říká:
"Dětičky,
používejte heslo:
polib mi kozičky."

Liška použila
odposlech.
A tak znala
heslo hned.

Heslo použila zakrátko.
Zpoza dveří slyší:
"A ty nám prdel,
my máme kukátko."

Potkal cvrček cvrčka,
takto na něj cvrká:
"Cvrkáš? Cvrkáš?"
A on na to zacvrká:

"Cvrkání je krásný."
Na to on:
"Cvrkám, cvrkám,
cvrkám jako zvon."

"I já cvrkám,"
říká druhý,
ten, co má
na zádech pruhy.

Třetí cvrček říká:
"Já necvrkám,
měl jsem osud krutej.
Necvrkám - jsem rozšlápnutej."

Sedí ptáček na ledovce,
umírá a mrzne.
Tělíčko mu pomaloučku
jako balvan tvrdne.

Nad ním kráva bez rozmyslu
udělala cák.
Stačí jenom malá chvilka,
pod hovnem je pták.

Pod hovnem je ale teplo
a to ptáček uvítal.
Z radosti, že je mu dobře,
vesele si zapípal.

Když to slyší kočka bílá,
olízne si hubu.
Mávne prackou - ještě jednou
a ptáček je v čudu.

Nemusí být nepřítelem,
kdo na tebe sere.
Tak ho prosím neposílej
rovnou do prdele.

Nemusí být tvůj přítel,
kdo tě z hovna tahá.
Z toho pro tě plyne
moje rada drahá.

Když jsi v teple, je ti dobře.
Oddej se osudu.
Ale nezapomeň
hlavně držet hubu.